

# UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 206/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
<b>USTALENIE FAKTÓW</b>			
<b>1.1 Fakty uznane za udowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	G. W.	W dniu 22 grudnia 2019 roku, około godziny 19:30, przy ul. (...)w B., przewidując i godząc się na to, że swoim zachowaniem pozbawi życia M. K. (1), przy użyciu noża zadał mu 28 ran kłutych, ciętych i kłuto – ciętych głowy, szyi, tułowia, kończyn górnych i dolnych, w	

		wyniku których doszło do uszkodzenia między innymi przepony po stronie prawej, prawego płata wątroby, tętnicy piersiowej wewnętrznej, mięszu płuca prawego, ściany żołądka, ściany jelita krętego, krezki jelitowej i żyły udowej głębokiej, co w konsekwencji skutkowało ostrą niewydolnością wielonarządową i śmiercią M. K. (1), która nastąpiła w dniu 24 grudnia 2019 roku, z uwagi na następstwa krwawienia z odniesionych ran.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. G. W. znał M. K. (1) od około 20-25 lat, mieszkali po sąsiedzku, często się odwiedzali, utrzymywali przyjacielskie relacje i bardzo się lubili. M. K. (1) twierdził o G. W., że to dobry chłopak, uważał go za brata.	Zeznania świadków: - Z. K. - A. R. - R. G. (1) - M. B. (1) - N. K. (1)	k. 74-76v, 178-180, 193-194v, 544-545, 1233-1233v k. 211-212, 408-413 k. 790v-791, 1320-1320v k. 1026-1027 k. 125v-127, 181v, 1262-1262v, 1263v-1264	
2. Między G. W. i M. K. (1) doszło do konfliktu związanego z byłą partnerką G. W.- A. R. (1). W dniu 20 grudnia 2019 roku G. W. telefonicznie kazał wyprowadzić się A. R. ze wspólnie zajmowanej nieruchomości, jednocześnie zarzucając jej stosunki seksualne z M.	Zeznania świadków: - A. R. - P. B. - częściowe wyjaśnienia G. W. - ekspertyza biegłego z zakresu oprogramowania i techniki komputerowej	k. 211-212, 408-413 k. 1014-1015, 1263 k. 1034-1041, 1227v-1230 k. 618-647, 658-679	

<p>K. (1). W dniu 21 grudnia 2019 roku G. W. przyjechał z Francji do Polski, gdzie podczas podróży korzystał z transportu P. B.. Oskarżony wskazywał wówczas na konieczność rozprawienia się z szefem. W dniu 21 grudnia 2019 roku M. K. (1) umówił się z A. R. i doszło do ich spotkania.</p>	<p>dotycząca telefonów należących do A. R.</p>		
<p>3. W dniu 21 grudnia 2019 roku G. W. i M. K. (1) kontaktowali się ze sobą. Tego dnia o godz. 16:53 oskarżony nagrał M. K. (1) wiadomość za pomocą aplikacji Messenger, że „go (...)” oraz wpis, że „za G. wyjaśnią sobie później”, gdzie jak ustalono w październiku 2019 roku przebywała A. R.. Podczas kolejnych wiadomości, które zawierały obustronne groźby i wulgaryzmy, mężczyźni umówili się na spotkanie w celu wyjaśnienia sprawy. G. W. zabrał ze sobą nóż, a M. K. (1) pałkę teleskopową, którą otrzymał bezpośrednio przed spotkaniem od A. W.. M. K. (1) na spotkanie udał się sam, nie bał się G. W..</p>	<p>- wydruk fragmentu rozmowy prowadzonej w aplikacji Messenger pomiędzy oskarżonym i M. K. (1)</p> <p>- opinia biegłego z zakresu informatyki śledczej i fonoskopii</p> <p>- oględziny telefonu należącego do M. K. (1) i płyta z nagraniem głosu</p> <p>- zeznania świadka A. R.</p> <p>- zeznania świadka A. W.</p> <p>- częściowe wyjaśnienia G. W.</p>	<p>k. 78, 825-826</p> <p>k. 136-147</p> <p>k. 546-549</p> <p>k. 211-212, 408-413</p> <p>k. 1319v-1320</p> <p>k. 1034-1041, 1227v-1230</p>	
<p>4. W dniu 22 grudnia 2019 roku, około godziny 19:30, przy ul. (...) w B., doszło do spotkania pomiędzy G. W. i M. K. (1). Początkowo była to równorzędna walka, do której dążyły i były przygotowane obie strony.</p>	<p>Zeznania świadków:</p> <p>- J. S.</p> <p>- K. P.</p> <p>- W. T.</p> <p>- A. N.</p>	<p>k. 35-36, 116-117v, 400-402, 1230v-1232</p> <p>k. 38-40, 1232v-1233</p> <p>k. 303v-304, 1260v-1261</p> <p>k. 306v-307, 1261v-1262</p>	

M. K. (1) wcześniej sam oczekiwał na przybycie G. W., który po przybyciu na miejsce zdjął z siebie kurtkę, wyjął składany nóż, który otworzył i ruszył w kierunku M. K. (1), który także wyjął pałkę teleskopową. Mężczyźni zderzyli się ze sobą, co skutkowało przewróceniem się na ziemię i wypadnięciem z rąk M. K. (1) pałki teleskopowej. Kiedy mężczyźni byli w pozycji na przeciwko sobie, G. W. zadawał pokrzywdzonemu ciosy nożem, początkowo także w okolicę klatki piersiowej. Podczas dalszego zajścia M. K. (1) znajdował się w pozycji leżącej, nie miał siły ani możliwości się bronić, błagał o litość, prosił, aby oskarżony przestał, bo go w końcu zabije. W trakcie zdarzenia G. W. przy użyciu noża zadał M. K. (1) 28 ran kłutych, ciętych i kluto – ciętych głowy, szyi, tułowia, kończyn górnych i dolnych. W późniejszej fazie zajścia, która została zarejestrowana na monitoringu, zadawał on pokrzywdzonemu ciosy nożem poniżej pasa i w dolne części ciała, które to ciosy były najliczniejsze. Pod koniec zdarzenia G. W. zabrał swoją kurtkę i jeszcze raz cofnął się do leżącego na ziemi M. K. (1), odwrócił go na plecy, uniemożliwiając zmianę pozycji ciała oraz pięścią zadał mu cios w

- N. K. (2)

- częściowe wyjaśnienia G. W.

- protokół oględzin miejsca przestępstwa wraz z materiałem pogładowym

- protokół oględzin nośnika danych z zapisem monitoringu miejskiego wraz z nagraniem z monitoringu

- nagranie oraz protokół odtworzenia zapisu rozmowy między dyspozytorem Wojewódzkiego Centrum Powiadamiania ratunkowego a zgłaszającymi zdarzenie

- opinie z zakresu biologii i genetyki sądowej (dotyczą śladów krwi na miejscu zdarzenia, palce teleskopowej i bluzie z kapturem)

k. 532-533, 1342v-1343

k. 1034-1041, 1227v-1230, 1263v

k. 5-7, 224-238

k. 132-135

k. 759, 807, 823-824

k. 700-744, 1079-1095

<p>twarz. Następnie przyparł kolanem jego brzuch i ponownie uderzał go w twarz pięścią i otwartą ręką, a także dwukrotnie kopnął go w głowę. W końcu G. W. spokojnie odszedł, zostawiając M. K. (1). Całe zdarzenie trwało kilkanaście minut (według monitoringu orientacyjnie od godz. 19:30 do godz. 19:44).</p>			
<p>5. W wyniku zadanych w wyżej wskazanych okolicznościach M. K. (1) przez G. W. 28 ran nożem, doszło do uszkodzenia między innymi przepony po stronie prawej, prawego płata wątroby, tętnicy piersiowej wewnętrznej, mięszu płuca prawego, ściany żołądka, ściany jelita krętego, krezki jelitowej i żyły udowej głębokiej, co w konsekwencji skutkowało ostrą niewydolnością wielonarządową. Do powstania ran, które w swoim przebiegu uszkadzały rusztowania kostne w postaci żeber, użyto co najmniej siły średniej. Natomiast w odniesieniu do pozostałych ran można mówić o sile co najmniej niewielkiej. Do zgonu starczyłyby trzy rany, dwie w obrębie klatki piersiowej, w wyniku których doszło do uszkodzenia tętnicy piersiowej wewnętrznej i mięszu płuc, a także</p>	<ul style="list-style-type: none"> <li>- opinie sądowo</li> <li>- lekarskie biegłego z zakresu medycyny sądowej (pisemna i ustna)</li> <li>- sprawozdanie z badań na zawartość alkoholu etylowego</li> <li>- protokół oględzin i otwarcia zwłok oraz materiał poglądowy do sekcji zwłok</li> <li>- dokumentacja medyczna M. K. (1)</li> <li>- zeznania ratowników medycznych:</li> </ul> <p>T. C. i T. W.</p>	<p>k. 828-835, 837-838v, 1341v-1342v</p> <p>k. 836</p> <p>k. 221, 311-383</p> <p>załącznik do akt</p> <p>k. 777-778</p> <p>k. 781-782</p>	

<p>wątroby, i to były rany najpoważniejsze. W mniejszym stopniu do zgonu mogła doprowadzić także rana udowa, w wyniku której doszło do uszkodzenia żyły udowej głębokiej. Uwzględniając liczbę ran i ich lokalizację, szanse przeżycia, pomimo podjętych działań medycznych były praktycznie niemożliwe. W następstwie krwawienia z odniesionych ran M. K. (1), mimo natychmiastowej pomocy medycznej, zmarł w dniu 24 grudnia 2019 roku, zaś oskarżony G. W. przewidywał i godził się na jego śmierć. M. K. (1) w chwili zgonu był trzeźwy.</p>			
<p>6. W dniu 23 grudnia 2019 roku G. W. napisał do P. B., że rozprawił się z osobą, o której wcześniej wspominał. Wysłał mu zdjęcie swojej twarzy z obrażeniami i przekazał mu, że ten drugi dostał gorzej i że błagał. W tym czasie M. K. (1) jeszcze żył.</p>	<p>- zeznania świadka P. B. - treść rozmowy pomiędzy G. W. i P. B.</p>	<p>k. 1014-1015, 1263 k. 1016-1021</p>	
<p>7. U oskarżonego G. W. nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, w czasie zdarzenia miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie stanowi zagrożenia dla porządku prawnego i może brać udział w postępowaniu i prowadzić</p>	<p>- opinia sądowo – psychiatryczna (pisemna i ustna) opinia sądowo – psychologiczna (pisemna i ustna)</p>	<p>k. 1162-1163, 1318 k. 1109-1119, 1318v-1319</p>	

<p>obronę samodzielnie i rozsądnie. Jednocześnie stwierdzono u niego osobowość nieprawidłową typu dysocjalnego, cechy osobowości psychopatycznej, gdzie taką osobę charakteryzuje nieodpowiedzialność, lekceważenie norm i zasad społecznych, brak poczucia winy, skłonność do obwiniania innych. Oskarżony miał tendencję do wpadania w gniew i do zachowań agresywnych, biegła nie zaobserwowała u niego refleksji, strachu, lęku, wglądu w siebie czy też wyrzutów sumienia.</p>			
<p>8. G. W. nie był wcześniej karany sędziwnie. Posiada neutralną opinię środowiskową i z zakładu karnego.</p>	<p>- dane o karalności - kwestionariusz wywiadu środowiskowego - opinia o skazanym</p>	<p>k. 816, 1332 k. 574-577 k. 1196-1197</p>	
<p>9. Zmarły M. K. (1) był ojcem małoletniego syna O. N. (1), który w chwili jego śmierci miał 16 lat. O. N. (1) bardzo przeżył śmierć swojego ojca, z którym miał dobre kontakty. Przez dwa tygodnie nie spał i nie jadł, nie korzystał jednak z pomocy psychologicznej. Potrafił wybuchnąć płaczem, nie chciał chodzić na cmentarz, nie dochodziło do niego, że jego ojciec nie żyje. Z czasem jego stan uległ poprawie. Syn spędzał z ojcem święta i wakacje. M. K. (1) miał zasądzone alimenty</p>	<p>- zeznania świadka N. K. (1)</p>	<p>k. 125v-127, 181v, 1262-1262v</p>	

na syna O. N. (1) w kwocie 450 złotych miesięcznie, które były wypłacane przez fundusz.			
<b>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<b>OCena DOWOdów</b>			
<b>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Zeznania świadka Z. K.	Zeznania świadka Z. K. są racjonalne, logiczne i spójne. Z zeznań ojca M. K. (1) wynika, że pokrzywdzony znał dobrze oskarżonego i utrzymywał z nim przyjacielskie relacje, uważał go za dobrego człowieka i brata. Świadek zeznał, że utracił jedyne syna i nie przyjął przeprosin od G. W., który w jego opinii zachował się jak bestia nie człowiek, pociął jego syna i zrobił sobie z jego głowy piłkę. Sąd nie znalazł podstaw	



		<p>do kwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka, widząc jego emocje i rozpacz.</p> <p>Jednocześnie świadek ten zeznał, że otrzymał od D. K. (1) informacje, iż G. W. wysyłał mu wiadomości sms, z których wynikało, że zabije M. K. (1). Powyższy dowód, w świetle zeznań świadka M. B. (1) oraz N. K. (1), nie pozwolił na uznanie, że G. W. groził zabiciem M. K. (1), planował jego śmierć i miał zamiar pozbawienia go życia. Z zeznań świadka M. B. (1) (k. 1038) wynika, że Z. K. otrzymał wiadomość głosową od M. K. (1). Ponadto zgodnie z zeznaniami świadka M. B. (1), G. W. zadzwonił lub napisał do D. K. (1), że bił się z M. K. (1) w dniu 22 grudnia, jednak nie było tam nic o groźbach, wcześniejszych zamiarach i chęci pozbawienia życia M. K. (1). Także świadek N. K. (1) zaprzeczyła groźbom pozbawienia życia ze strony G. W. wobec M. K. (1) (k.1343v). Tym samym nie potwierdzono okoliczności, że G. W. groził, że zabije M. K. (1) i że miał taki zamiar, czemu konsekwentnie zaprzeczał sam oskarżony.</p>	
1	<p>Zeznania świadków:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- R. G. (1)</li> <li>- M. B. (1)</li> </ul>	<p>Zeznania świadków R. G. (2) i M. B. (1) są racjonalne, logiczne, spójne, wzajemnie ze sobą korelujące i uzupełniające się. Nie było dowodów</p>	

		<p>przeciwnych, zaś zeznania tych świadków nie były kwestionowane także przez oskarżonego. Zeznania świadków dotyczą między innymi stanu znajomości i wzajemnych relacji pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym M. K. (1). Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tych świadków.</p>	
1, 2, 3	<p>Zeznania świadka A. R.</p>	<p>Zeznania świadka A. R. są racjonalne, logiczne i spójne. Znajdują potwierdzenie w innych dowodach, które sąd uznał za wiarygodne, w tym w zeznaniach świadka R. G. (1) oraz w częściowych wyjaśnieniach oskarżonego. Także informacje znajdujące się w telefonach A. R. potwierdzają treść zeznań świadka, gdzie świadek wskazuje na wzajemne relacje pomiędzy oskarżonym i M. K. (1), na podłoże ich konfliktu oraz na relacje świadka z oskarżonym i pokrzywdzonym. Sąd nie znajdując podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań tego świadka uznał je za wiarygodne.</p>	
1, 9	<p>Zeznania świadka N. K. (1)</p>	<p>Zeznania świadka N. K. (1) są racjonalne, logiczne i spójne, znajdują także potwierdzenie w relacjach świadków R. G. (2) i M. B. (1). Z zeznań świadka wynika stan znajomości</p>	

		<p>i wzajemnych relacji pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym M. K. (1), jak również relacje pomiędzy pokrzywdzonym a świadkiem i ich małoletnim synem O. N. (1). W sprawie nie było dowodów przeciwnych, zaś zeznania świadka nie były kwestionowane także przez oskarżonego. Sąd nie znajdując podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań tego świadka uznał je za wiarygodne.</p>	
2, 6	Zeznania świadka P. B.	<p>Zeznania świadka P. B. są racjonalne, logiczne i spójne. Znajdują potwierdzenie w innych dowodach, które sąd uznał za wiarygodne, w tym w treści zabezpieczonych rozmów telefonicznych pomiędzy G. W. i P. B.. Z zeznań świadka wynika, że G. W. w trakcie drogi z Francji do Polski, w dniu 21 grudnia 2019 roku wskazywał na konieczność rozprawienia się z „szefem”. Następnie w dniu 23 grudnia 2019 roku G. W. napisał do P. B., że rozprawił się z osobą, o której wcześniej wspominał. Wysłał mu zdjęcie swojej twarzy z obrażeniami i przekazał mu, że ten drugi dostał gorzej i że błagał. Wpisy te nie potwierdzają bezpośredniego zamiaru zabójstwa, skoro cel G. W. został osiągnięty, mimo, że pokrzywdzony M. K. (1) w</p>	

		tym czasie jeszcze żył. Sąd nie znajdując podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań tego świadka uznał je za wiarygodne.	
3	- zeznania świadka A. W.	Zeznania świadka A. W. są racjonalne, logiczne i spójne, znajdują także potwierdzenie w odtworzonym nagraniu głosowym, na którym świadek rozpoznał głos M. K. (1) i swój. Z zeznań świadka wynika, że M. K. (1) kłócił się z G. W., z którym umówił się na spotkanie. M. K. (1) pożyczył bezpośrednio przed spotkaniem od świadka pałkę teleskopową i sam poszedł na to spotkanie, nie obawiając się konfrontacji z oskarżonym. Zeznania świadka nie były podważane także przez oskarżonego. Sąd nie znajdując podstaw do kwestionowania prawdziwości zeznań tego świadka uznał je za wiarygodne.	
4	Zeznania świadków: - J. S. - K. P. - W. T. - A. N. - N. K. (2)	Zeznania świadków J. S., K. P., W. T., A. N. i N. K. (2), którzy widzieli częściowo przebieg zdarzenia oraz udzielali pomocy medycznej M. K. (1) są racjonalne, logiczne, spójne, wzajemnie ze sobą korelujące i uzupełniające się. Nie było dowodów przeciwnych, zaś zeznania świadków znalazły dodatkowe	

		<p>potwierdzenie w protokole oględzin miejsca przestępstwa, w protokole zatrzymania nośnika danych z zapisem z monitoringu, protokole z sekcji zwłok, opinii sądowo – lekarskiej i dokumentacji medycznej M. K. (1). Z zeznań tych świadków wynika, że początkowo doszło do równorzędnej walki, zaś w dalszym toku konfrontacji G. W. zachowywał się jakby pastwił się nad M. K. (1), mimo, że ten prosił go, żeby przestał, bo doprowadzi w końcu do jego śmierci. Świadkowie wskazywali na zakres obrażeń M. K. (1) i jego stan zdrowia. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tych świadków i uznał je za prawdziwe.</p>	
5	<p>- zeznania świadków: T. C. i T. W.</p>	<p>Zeznania ratowników medycznych T. C. i T. W., którzy udzielali M. K. (1) pierwszej pomocy są racjonalne, logiczne, spójne i wzajemnie uzupełniające się. Zeznania tych świadków znalazły dodatkowe potwierdzenie w protokole oględzin miejsca przestępstwa, w protokole zatrzymania nośnika danych z zapisem z monitoringu, protokole z sekcji zwłok, opinii sądowo – lekarskiej i dokumentacji medycznej M. K. (1). Z zeznań tych świadków wynika,</p>	

		<p>że M. K. (1) miał na ciele wiele rozległych ran zadanych ostrym narzędziem, zaś w trakcie transportu do szpitala jego stan się pogarszał, aż doszło do nagłego zatrzymania krążenia. W związku z powyższym wdrożono resuscytację, a następnie przekazano pacjenta personelowi szpitalnemu. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tych świadków i uznał je za prawdziwe.</p>	
2, 3, 4	- częściowe wyjaśnienia G. W.	<p>Oskarżony w toku przesłuchania w toku postępowania konsekwentnie twierdził, że zabrał ze sobą nóż, żeby dać sobie radę z M. K. (1), który był od niego silniejszy, żeby nie przegrać tej walki. Planował on bójkę, chciał się bić i wygrać. Przed sądem oskarżony nie odpowiedział wprost na pytanie czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Początkowo wskazywał na udział osoby trzeciej, co zostało jednak dowodowo wykluczone. Oskarżony zasłaniał się niepamięcią w zakresie ciosów zadanych M. K. (1) powyżej pasa, nie potrafił powiedzieć dlaczego zadał tak wiele uderzeń, dlaczego nie zaprzestał agresji mimo ciężkiego stanu pokrzywdzonego i jego próśb.</p>	

G. W. wyjaśnił, że kiedy dowiedział się o śmierci M. K. (1) był w szoku, był załamany, żałował za to co się stało, przeproszał rodzinę zmarłego i swoją. Twierdził, że zrobiłby wszystko, żeby to odwrócić, żeby się nie klócić, nie pójść tam. Jeszcze w mowie końcowej oskarżony wskazywał, że nie chciał wyjąć noża, wyjął go gdy zobaczył pałkę teleskopową u pokrzywdzonego, że musiało dojść do konfrontacji, ale nie chciał zabić M. K. (1), jednak tak się stało.

Wyjaśnienia oskarżonego odnośnie okoliczności wskazujących na jego aktywny udział w zdarzeniu z użyciem noża wobec M. K. (1) Sąd uznał za wiarygodne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków J. S., K. P., W. T., A. N. i N. K. (2) oraz dowodami zawartymi w protokole oględzin miejsca przestępstwa, w protokole zatrzymania nośnika danych z zapisem z monitoringu, protokole z sekcji zwłok, opinii sądowo – lekarskiej i dokumentacji medycznej M. K. (1). Sąd uznał za wiarygodne również wyjaśnienia oskarżonego, z których wynika, że nie chciał on zabić

		<p>M. K. (1) oraz że nie groził mu pozbawieniem życia, o czym będzie szerzej mowa przy ocenie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku.</p> <p>Słowa oskarżonego świadczą zatem o jego sprawstwie w zakresie przypisanego mu w wyroku czynu, albowiem potwierdził on spotkanie z M. K. (1), podczas którego zadawał mu ciosy nożem, co potwierdza także zapis z monitoringu.</p>	
2	- ekspertyza biegłego z zakresu oprogramowania i techniki komputerowej dotycząca telefonów należących do A. R.	Brak zastrzeżeń odnośnie formy i treści, sporządzona przez uprawnione osoby, nie była kwestionowana przez strony.	
3	- wydruk fragmentu rozmowy prowadzonej w aplikacji Messenger pomiędzy oskarżonym i M. K. (1)	Brak zastrzeżeń odnośnie formy i treści, wydruk został sporządzony przez uprawnione osoby, nie był kwestionowany przez strony.	
3	- opinia biegłego z zakresu informatyki śledczej i fonoskopii - oględziny telefonu należącego do M. K. (1) i płyta z nagraniem głosu	Brak podstaw do kwestionowania rzetelności i prawidłowości przeprowadzonych oględzin i wydanej opinii. Forma i treść właściwa dla tego typu dokumentów. Autentyczność nagrania i przynależność głosów została rozpoznana w trakcie postępowania sądowego i nie była przez strony kwestionowana.	



4	<ul style="list-style-type: none"> <li>- protokół oględzin miejsca przestępstwa wraz z materiałem poglądowym</li> <li>- protokół oględzin nośnika danych z zapisem monitoringu miejskiego wraz z nagraniem z monitoringu</li> <li>- nagranie oraz protokół odtworzenia zapisu rozmowy między dyspozytorem Wojewódzkiego Centrum Powiadamiania ratunkowego a zgłaszającymi zdarzenie</li> </ul>	<p>Brak podstaw do kwestionowania rzetelności i prawidłowości przeprowadzonych oględzin i nagrania rozmowy. Forma i treść właściwa dla tego typu dokumentów. Autentyczność dowodów nie była przez strony kwestionowana.</p>	
4	<ul style="list-style-type: none"> <li>- opinia z zakresu biologii i genetyki sądowej (dotyczą śladów krwi na miejscu zdarzenia, palce teleskopowej i bluzie z kapturem)</li> </ul>	<p>Opinia jest rzeczowa, wnikliwa, sporządzona przez doświadczonych i wykwalifikowanych biegłych, oparta na analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, potwierdzająca udział w zdarzeniu G. W. i M. K. (1).</p>	
5	<ul style="list-style-type: none"> <li>- opinie sądowo</li> <li>- lekarskie biegłego z zakresu medycyny sądowej (pisemna i ustna)</li> </ul>	<p>Dano wiarę opiniom sądowo -lekarskim. Zostały one sporządzone fachowo i profesjonalnie w oparciu o całokształt materiału dowodowego, w tym protokół sekcji zwłok i zapis z monitoringu. Przedstawiono wnioski logicznie, konkretnie, rzetelnie, wyczerpująco. Nie stwierdzono błędów w zakresie logicznego czy obiektywnego rozumowania. Biegła udzieliła kompleksowej odpowiedzi na pytania</p>	

stron zadawane w trakcie rozprawy sądowej.

Z opinii wynika, że przyczyną zgonu były następstwa krwawienia z 28 ran, które powstały w dniu zdarzenia 22 grudnia 2019 roku w wyniku działania osoby trzeciej. Do powstania ran, które uszkadzały żebra, została użyta siła co najmniej średnia, zaś do powstania pozostałych ran siła co najmniej niewielka, przy użyciu narzędzia ostrokończystego, jednosiecznego, o długości ostrza nie krótszej niż 7,5 cm i szerokości ostrza nie większej niż 1,7 cm na tej długości ostrza. Z uwagi na liczbę ran szanse przeżycia, mimo podjętych działań medycznych, były praktycznie niemożliwe. Mając na uwadze obiektywne dane medyczne, materiał dowodowy i wnioski z opinii sąd przyjął, że oskarżony G. W. w dniu 22 grudnia 2019 roku przy użyciu noża zadał M. K. (1) 28 ran kłutych, ciętych i kluto – ciętych głowy, szyi, tułowia, kończyn górnych i dolnych, w wyniku których doszło do uszkodzenia między innymi przepony po stronie prawej, prawego płata wątroby, tętnicy piersiowej wewnętrznej, mięszu płuca prawego, ściany żołądka, ściany jelita krętego, krezki jelitowej i żyły udowej głębokiej, co w

		<p>konsekwencji skutkowało ostrą niewydolnością wielonarządową i śmiercią M. K. (1), która nastąpiła w dniu 24 grudnia 2019 roku, z uwagi na następstwa krwawienia z odniesionych ran.</p>	
5	<ul style="list-style-type: none"> <li>- sprawozdanie z badań na zawartość alkoholu etylowego</li> <li>- protokół oględzin i otwarcia zwłok oraz materiał pogładowy do sekcji zwłok</li> <li>- dokumentacja medyczna M. K. (1)</li> </ul>	<p>Forma i treść właściwa dla tego typu dokumentów. Sporządzone zostały przez fachowców, brak podstaw do ich kwestionowania.</p>	
6	<ul style="list-style-type: none"> <li>- treść rozmowy pomiędzy G. W. i P. B.</li> </ul>	<p>Brak podstaw do kwestionowania rzetelności i prawidłowości nagrania rozmowy. Forma i treść właściwa dla tego typu dokumentów. Autentyczność dowodu została potwierdzona przez świadka P. B. i nie była kwestionowana przez oskarżonego.</p>	
7	<ul style="list-style-type: none"> <li>- opinia sądowo – psychiatryczna (pisemna i ustna)</li> <li>opinia sądowo -- psychologiczna (pisemna i ustna)</li> </ul>	<p>Opinie logiczne, konkretne, pełne, jasne, spójne, wydane przez biegłych, mających dużą wiedzę i doświadczenie w dziedzinie psychiatrii i psychologii. Nie stwierdzono w nich błędów w zakresie logicznego czy racjonalnego rozumowania. Nie były one kwestionowane przez strony. Opinie odpowiadają na wszystkie</p>	

		zagadnienia wynikające z postanowienia o ich dopuszczeniu, jak również odpowiadają na pytania stron zadane w trakcie rozprawy sądowej.	
8	<ul style="list-style-type: none"> <li>- dane o karalności</li> <li>- kwestionariusz wywiadu środowiskowego</li> <li>- opinia o skazanym</li> </ul>	Brak zastrzeżeń, wskazane dokumenty, w tym kwestionariusz i opinia, zostały sporządzone przez uprawnione osoby, nie były kwestionowane przez strony.	
<p><b>2.2 Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2, 3, 4	- częściowe wyjaśnienia G. W.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom G. W. w części, gdzie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując na udział osoby trzeciej w zdarzeniu, która to okoliczność została całkowicie wykluczona w trakcie rozprawy sądowej, gdzie ustalono personalia tej osoby jako A. W. oraz odtworzono całość nagrania przedmiotowego zdarzenia z zapisu monitoringu. Ponadto sam oskarżony wyjaśnił, że na miejscu zdarzenia nie widział żadnej osoby trzeciej i był tam	

		<p>tylko M. K. (1) (k. 1263v). Nie zasługują na uwzględnienie także wyjaśnienia G. W., w których raczej wyklucza uderzenie pokrzywdzonego powyżej pasa. Jak przyznał sam oskarżony, nie pamiętał on przebiegu zdarzenia, co dotyczy nie tylko uderzeń pokrzywdzonego powyżej pasa, ale także uderzeń, które zostały zarejestrowane na monitoringu. Wskazane powyżej częściowe wyjaśnienia oskarżonego stanowią jego linię obrony, która jednak nie znalazła potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym, zwłaszcza w postaci zeznań świadków J. S., K. P., W. T., A. N. i N. K. (2) oraz w materiale dowodowym zawartym w protokole oględzin miejsca przestępstwa, w protokole zatrzymania nośnika danych z zapisem z monitoringu, protokole z sekcji zwłok, opinii sądowo – lekarskiej i dokumentacji medycznej M. K. (1).</p>	
	<p>Zeznania świadków M. K. (4) na k. 42-43, A. K. (1) na k. 45-46, W. K. na k. 48-49, E. P. na k. 159-160v, 162-163v, 431-432v, C. G. na k. 484-485, K. Z. na k. 526-527, P. S. na k. 529-530, M. H. na k. 784-785, P. G. na k. 851-851v, J. W. na k.</p>	<p>Sąd uznał wymienione dowody za niemające decydującego znaczenia dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, nie znajdując podstaw do odmowy przyznania wymienionym świadkom waloru wiarygodności i uznając je za ogólne.</p>	

	1101-1102, M. G. na k. 1120-1121, D. W. (1) na k. 51-52, K. S. na k. 57-58v, M. K. (4) na k. 184-185, B. B. na k 189-190v, W. R. na k. 200-201v, P. J. na k. 219-220v, W. Ł. na k. 443-444, R. Ś. na k. 446-447, A. M. na k. 480-481, S. T. na k. 487-488, A. G. na k. 490-490v, N. P. na k. 492-492v, A. K. (2) na k. 500-501, P. P. (1) na k. 503-504, M. B. (2) na k. 506-507, S. W. na k. 509-510, M. F. na k. 513-514, P. P. (2) na k. 515-515v, A. K. (3) na k. 520-521, K. K. (2) na k. 523-524, M. B. (3) na k. 752-752v, S. S. na k. 902-902v, D. K. (2) na k. 904-904v.		
<b>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</b>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Uwzględniając wyżej wymienione dowody Sąd uznał, że wina oskarżonego G. W. nie budzi żadnych wątpliwości.			

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zbrodni zabójstwa, przyjmując kwalifikację prawną zgodną z zarzutem, to jest z art. 148 § 1 k.k., z tym jednak zastrzeżeniem, że G. W. działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. K. (1), co oznacza, że przewidywał i godził się na to, że swoim zachowaniem może doprowadzić do śmierci pokrzywdzonego.

Istotą zbrodni zabójstwa jest spowodowanie śmierci człowieka. Dla przyjęcia wypełnienia znamion tego przestępstwa niezbędne jest zaistnienie skutku w postaci śmierci człowieka. Musi zatem zachodzić związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zachowaniem sprawcy a skutkiem, sytuacja zaś taka ma miejsce, gdy zgon wynika bezpośrednio z czynu sprawcy. Dla przypisania sprawcy umyślnego przestępstwa materialnego niezbędne jest stwierdzenie, że wymieniony swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) objął zarówno zabronione zachowanie wypełniające znamię czasownikowe „zabija”, jak i element materialny (skutek) w postaci śmierci człowieka. Dla przyjęcia, że sprawca działał w zamiarze zabójstwa nie wystarczy ustalenie, że

chciał popełnić dane przestępstwo lub przewidując możliwość jego popełnienia na to się godził, ale niezbędne jest stwierdzenie, że skutek w postaci śmierci człowieka sprawca obejmował swoim zamiarem. Wymieniona umyślność sprawcy zabójstwa może polegać na tym, że skutek w postaci zabicia człowieka uświadamia sobie jako konieczny (zamiar bezpośredni) lub jako tylko możliwy (zamiar ewentualny). W obu postaciach zamiaru poziom uświadomienia sobie możliwości wystąpienia przestępnego skutku przez sprawcę znajduje się zatem na innym poziomie.

Dla ustalenia postaci zamiaru w przypadku zbrodni zabójstwa nie wystarcza ograniczenie się do analizy rodzaju użytego narzędzia, czy siły zadawanych ciosów, ale niezbędna jest ocena motywów zachowania sprawcy, w tym jego właściwości i warunków osobistych, całokształtu okoliczności faktycznych zdarzenia, stosunku sprawcy do pokrzywdzonego przed popełnieniem przestępstwa, jak i miejsca i rodzaju uszkodzenia oraz stopnia zagrożenia dla pokrzywdzonego. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie (por. wyrok



Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1974 roku, III KR 187/74; OSNKW 1964, poz. 226, s. 29).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że bezsprzecznie zachodzi bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego G. W. a śmiercią M. K. (1). Nie ulega żadnym wątpliwościom, że to oskarżony G. W. zadał M. K. (1) 28 ciosów nożem w głowę, tułów, klatkę piersiową, kończyny górne i dolne, z siłą co najmniej średnią i niewielką, aż do uszkodzenia żeber. Zgodnie z opinią sądowo – lekarską, trzy z powstałych ran – dwie znajdujące się w okolicach klatki piersiowej i jedna w okolicach uda, a nawet jedna rana zadana w klatkę piersiową, wystarczyłyby do spowodowania śmierci, z uwagi na uszkodzenie tętnicy piersiowej, wątroby, płuca, żołądka, jelita i żyły udowej głębokiej, która to śmierć od samego początku była praktycznie nieunikniona, mimo udzielenia natychmiastowej pomocy medycznej. Powyższe ustalenia wynikają z zapisu monitoringu, opinii sądowo – lekarskiej, protokołu sekcji zwłok, uzyskanej dokumentacji medycznej, zeznań świadków, zwłaszcza J.

S. oraz częściowych wyjaśnień samego oskarżonego.

Istotne znaczenie w sprawie miało ustalenie zamiaru oskarżonego G. W., gdzie należało rozważyć:

1. Zamiar bezpośredni spowodowania śmierci M. K. (1), który zarzucał oskarżonemu oskarżyciel publiczny, co oznacza, że oskarżony chciał śmierci pokrzywdzonego.

2. Zamiar ewentualny, związany z przewidywaniem i godzeniem się na śmierć pokrzywdzonego.

3. Zamiar nieumyślny spowodowania śmierci, która była jedynie skutkiem ciężkich uszkodzeń ciała, na co wskazuje obrońca oskarżonego.

Sąd w przedmiotowej sprawie przyjął wersję pośrednią. W ocenie sądu należy zgodzić się z oskarżycielem publicznym, że oskarżony obejmował swym zamiarem skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego. Zgodzić należy się także częściowo z obrońcą, że oskarżony nie chciał jednak śmierci M. K. (1), a zatem nie działał z zamiarem bezpośrednim.

Dokonując oceny zamiaru oskarżonego, sąd dokonał oceny celu jego działania.

Sam oskarżony G. W. konsekwentnie twierdził, że planował on bójkę, chciał się bić i wygrać. Zabrał ze sobą nóż, żeby dać sobie radę z M. K. (1), który był od niego silniejszy, żeby nie przegrać tej walki. Wskazywał na potrzebę rozliczenia się z „szefem”. Twierdził do samego końca procesu, że nie chciał zabić M. K. (1), jednak tak się stało.

Nie budzi wątpliwości okoliczność, że zarówno oskarżony, jak i pokrzywdzony byli przygotowani do wzajemnej konfrontacji, jeden miał nóż, drugi pałkę teleskopową. Nawet jeśli początkowo doszło do obustronnej konfrontacji, do której dążyły i były przygotowane obie strony, to później zmieniła się ona w pastwienie się nad pokrzywdzonym, który już nie miał siły się bronić, który błagał o litość, który prosił, żeby oskarżony już przestał, bo zakończy się to jego śmiercią. Oskarżony zachowywał się jakby był w amoku, stracił kontrolę, górę wzięły emocje. Sam wyjaśnił, że zaprzestał zadawania ciosów, gdy M. K. (1) powiedział, że ma dosyć. Nawet jednak tak dynamiczny i brutalny przebieg zdarzenia nie oznacza, że oskarżony chciał zabić M. K. (1), mając na uwadze fakt, że większość ciosów była zadana w dolne

części ciała, poniżej pasa, z siłą co najmniej niewielką. Zasadniczo należy stwierdzić, że dwa ciosy w klatkę piersiową, zadane w pierwszej fazie starcia, okazały się śmiertelne i zadane były z siłą co najmniej średnią.

Należy z całą stanowczością podkreślić, że przeprowadzone dowody nie dają podstawy do przyjęcia, że oskarżony G. W. chciał zabić M. K. (1) to jest, że działał z zamiarem bezpośrednim. Przeczy temu nie tylko okoliczność, że nie miał on żadnego racjonalnego motywu, znał bowiem pokrzywdzonego od wielu lat, łączyły ich przyjacielskie relacje, zaś zaistniały konflikt dotyczący A. R., nie był wystarczającym powodem dla pozbawienia życia pokrzywdzonego. Przedmiotowa konfrontacja miała doprowadzić do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Także zachowanie oskarżonego po pobiciu M. K. (1) wskazuje na realizację celu w postaci zadania ciężkich uszkodzeń pokrzywdzonemu, gdzie oskarżony wydawał się zaskoczony i zszokowany przebiegiem i skutkami swojego agresywnego działania. W tych okolicznościach brutalność, intensywność, charakter, lokalizacja i ilość zadawanych ciosów

nie może świadczyć o zamiarze bezpośrednim zabójstwa.

W kontekście zaistniałego konfliktu oraz dążenia do konfrontacji z obu stron, nie można stanowczo stwierdzić, że oskarżony G. W. groził, że zabije pokrzywdzonego. Słowa oskarżonego kierowane do pokrzywdzonego za pośrednictwem aplikacji Messenger, że „go (...)”, jak wyjaśnił oskarżony przed prokuratorem oznaczały, że go pobije, a nie zabije. Co istotne pod wskazaną groźbą widniał kolejny wpis, że „za G. wyjaśnię sobie później”, co wręcz wykluczało na ten moment zamiar zabójstwa. Nie można pominąć okoliczności, że także M. K. (1) groził oskarżonemu bezpośrednio przed spotkaniem. Zdaniem sądu, gdyby oskarżony G. W. chciał zabić M. K. (1), nic nie stało na przeszkodzie, aby osiągnął ten cel w trakcie zaistniałego zdarzenia i nie zostawić pokrzywdzonego żywego. Po zdarzeniu, kiedy jeszcze pokrzywdzony żył, oskarżony wysłał do P. B. wiadomość, że się rozliczył, pokazywał swoje obrażenia na twarzy, twierdząc, że ten drugi dostał gorzej i że błagał. Wpisy te wykluczają bezpośredni zamiar zabójstwa ze strony G. W., skoro

cel sprawcy został przez niego osiągnięty, mimo, że pokrzywdzony M. K. (1) jeszcze żył. Zatem celem oskarżonego, nawet w trakcie dynamicznego i brutalnego przebiegu zdarzenia, nie było pozbawienia M. K. (1) życia.

Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że oskarżony G. W. przewidywał i godził się na skutek w postaci śmierci M. K. (1). Sam oskarżony wyjaśnił, że wiedział, że ciosy zadane nożem powyżej pasa byłyby śmiertelne (k. 1228v), a ponieważ nie chciał zabić pokrzywdzonego nie zadawał mu ciosów powyżej pasa. Jak ustalono w trakcie postępowania dowodowego, G. W. zadawał uderzenia nożem powyżej pasa, mimo, że zasłaniał się niepamięcią, że takie ciosy zadawał. Co istotne, bezpośrednio po zdarzeniu nie było praktycznie możliwości uratowania życia pokrzywdzonemu, mimo niezwłocznej pomocy medycznej. Oskarżony nie uczynił niczego, aby pokrzywdzonemu pomóc, aby odstąpić od swego ataku. Skutek w postaci śmierci M. K. (1) był mu co najmniej obojętny i godził się na niego. G. W. nie potrafił wyjaśnić dlaczego zadał aż 28 ciosów nożem i nie dostąpił od ich zadawania nawet kiedy

pokrzywdzony się nie bronił, był bezsilny i błagał go o litość, wskazując, że ma już dosyć i żeby oskarżony przestał, bo go w końcu zabije. Po zdarzeniu oskarżony po prostu spokojnie odszedł, ponieważ osiągnął swój cel w postaci zadania pokrzywdzonemu ciężkich obrażeń ciała i zwiędnięcia w podjętej walce. Nie wezwał on pogotowia, powrócił do domu, a następnie ukrył się za granicą i wyrzucił narzędzie zbrodni w postaci noża.

Przy ocenie zamiaru sprawcy, nie można pominąć okoliczności, że u oskarżonego nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, w czasie zdarzenia miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jednocześnie stwierdzono u niego osobowość nieprawidłową typu dysocjalnego, cechy osobowości psychopatycznej, gdzie taką osobę charakteryzuje nieodpowiedzialność, lekceważenie norm i zasad społecznych, brak poczucia winy, skłonność do obwiniania innych. Oskarżony miał tendencję do wpadania w gniew i do zachowań agresywnych, biegła nie zaobserwowała u niego refleksji, strachu,

lęku, wglądu w siebie czy też wyrzutów sumienia.

Po rozważeniu wszelkich elementów przedmiotowych (rodzaj użytego narzędzia, intensywność działania oskarżonego, spowodowane uszkodzenia ciała, ilość i rozmieszczenie ciosów), a także elementów podmiotowych (osobowość psychopatyczna i asocjalna, zachowanie się przed i po popełnieniu czynu) sąd doszedł do wniosku, że oskarżony G. W. działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego M. K. (1).

Zaznaczyć trzeba, iż różnica między zamiarem ewentualnym, jaki oskarżonemu przypisano, a nieumyślnością jest niekiedy nieznaczna i subtelna. Rozgraniczenie obu tych zamiarów odbywa się z reguły poprzez przeanalizowanie w ramach konkretnej sprawy stopnia uświadomienia sobie przez sprawcę prawdopodobieństwa popełnienia danego czynu zabronionego, to zaś pozostaje w ścisłym związku ze sposobem działania sprawcy.

Jeżeli zważy się jednak, że ciosy zostały zadane przez oskarżonego nożem, w newralgiczne punkty



ciała oraz ich ogromną ilość to nie sposób przyjąć, że oskarżony nie uświadamiał sobie prawdopodobieństwa pozbawienia życia pokrzywdzonego, tym bardziej, że lokalizacja obrażeń i ich rozmiar za tym przemawiały.

Wskazane okoliczności przeczą możliwości zakwalifikowania działania oskarżonego jako przestępstwa określonego w art. 156 § 1 pkt 2 w zw. z § 3 k.k., o co wnosił obrońca oskarżonego. Gdyby bowiem zamiarem sprawy był tylko ciężki uszczerbek na zdrowiu M. K. (1) nie sięgałby do tak drastycznych i groźnych dla pokrzywdzonego środków przemocy, w trakcie zdarzenia zaprzestałby dalszej agresji i ataku lub udzieliłby mu pomocy. W świetle rozpatrywanej sprawy oskarżony G. W. liczył się z możliwością tragicznych następstw w postaci nie tylko ciężkich uszkodzeń ciała, ale i śmierci, i ten skutek śmiertelny przewidywał i na to się godził. Odmienne ustalenie byłoby w tych okolicznościach po prostu naigrywaniem się z zaistniałego zdarzenia i śmierci ofiary. W kategoriach niedorzeczności i irracjonalizmu należałoby uznać przyjęcie w przedmiotowej sprawie

<p>zamiaru obejmującego jedynie ciężkie uszkodzenie ciała, co pozostawałoby w sprzeczności z elementarnymi zasadami logiki i doświadczenia życiowego.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, zdaniem sądu, oskarżony G. W. wyczerpał znamiona czynu z art. 148 § 1 k.k., z tym jednak zastrzeżeniem, że przewidywał i godził się na to, że swoim zachowaniem może doprowadzić do śmierci pokrzywdzonego M. K. (1).</p>			
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	-----	-----
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
-----			
#	1.2. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
-----			
#	1.3. Umorzenie postępowania	-----	-----

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	1.4. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
-----	-----		
<b>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</b>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
G. W.	1	1	<p>Na podstawie art. 148 § 1 k.k. skazano oskarżonego G. W. na karę 15 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- szczególnie wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, albowiem działanie oskarżonego bezpośrednio godziło w najwyższą wartość jaką jest życie ludzkie. Rozmiar szkody i ujemne następstwa czynu są nieodwracalne,</li> </ul>

albowiem w wyniku działania oskarżonego pokrzywdzony M. K. (1) zmarł

- okoliczności popełnienia czynu, gdzie powód zachowania oskarżonego był błąhą i nieproporcjonalny do jego reakcji. Zabił on człowieka, który był jego wieloletnim przyjacielem, w wieku 42 lat, jedyne go syna, ojca dwojga dzieci, D. W. (2) w wieku 19 lat i małoletniego O. N. (1) w wieku 16 lat

- brutalność i przebieg zajścia, zadanie przy użyciu noża 28 ran kłutych, ciętych i kluto – ciętych głowy, szyi, tułowia, kończyn górnych i dolnych

- użycie siły co najmniej średniej i co najmniej niewielkiej

- charakter obrażeń

- sposób działania oskarżonego, jego motyw i pobudki związane z konfliktem z pokrzywdzonym.

Jako okoliczności łagodzące sąd potraktował:

- żal wyrażony przez oskarżonego i przeprosiny

- niekaralność oskarżonego

- jego przyjacielskie relacje z pokrzywdzonym

- zamiar ewentualny.

W ocenie sądu kara orzeczona wobec oskarżonego jest adekwatna do stopnia jego zawinienia, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat spełni cele wychowawcze oraz osiągnie cele zapobiegawcze wobec niego.

Kara 15 lat pozbawienia wolności jest karą właściwą, wystarczającą i jednocześnie konieczną dla osiągnięcia jej celów. Winna ona skłonić oskarżonego do przemyśleń, uzmysłwić mu, że sprawcy przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, są surowo karani i nie unikają odpowiedzialności. Kara ta będzie adekwatna do stopnia zawinienia, postaci zamiaru (zamiar ewentualny), spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze powinna mieć wpływ na ugruntowanie prawidłowych ocen odnośnie skutków złamania prawa jak i utwierdzenie w przekonaniu, że w

walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca przestępstwa będzie sprawiedliwie ukarany.

Tak ukształtowana kara jest wyważona, stanowi sprawiedliwą odpłatą za popełnione przez oskarżonego przestępstwo, na której wymiar miały także wpływ względy tzw. pozytywnej prewencji ogólnej. Dyrektywa ta, w przeciwieństwie do tzw. negatywnej prewencji ogólnej, pojmowanej wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, jest ściśle związana z dyrektywą społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywą stopnia winy. Realizacja obydwu dyrektyw stanowi jeden z warunków skutecznego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa albowiem tylko kara sprawiedliwa, a więc współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, wymierzona w granicach winy sprawcy, może rodzić w społeczeństwie aprobatę dla wymierzanych przez sąd kary oraz zaufanie do instytucji wymiaru sprawiedliwości.

Sąd, ustosunkowując się do wniosku oskarżyciela publicznego, co do wymierzenia oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności

uznał, iż propozycja ta razi jednak nadmierną represyjnością.

Należy bowiem pamiętać, iż kara 25 lat pozbawienia wolności to, po dożywotnim pozbawieniu wolności, druga pod względem surowości kara przewidziana w naszym systemie prawnym. Sąd stoi na stanowisku, że karę 25 lat pozbawienia wolności należy wymierzać zatem za przestępstwa o wielkim ładunku społecznego niebezpieczeństwa, gdy zagrożone nią przestępstwo popełnione zostało w szczególnie obciążających okolicznościach, przez sprawcę, który swym dotychczasowym życiem lub poprzez sposób popełnienia przestępstwa, wykazał znaczny stopień zdemoralizowania i w związku z tym powinien być poddany szczególnie długotrwałemu procesowi resocjalizacji w zakładzie karnym i wtedy, gdy za jej wymierzeniem przemawia prawidłowo pojmowany wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, a nadto kara 15 lat pozbawienia wolności nie byłaby wystarczająca dla realizacji wszystkich dyrektyw wymiaru kary z art. 50 § 1 i 2 k.k. (por. wyrok SN z dnia 9 marca 1979 roku w sprawie III KR 238/78).

			<p>Generalnie należy więc uznać, iż kara 25 lat pozbawienia wolności jest zastrzeżona do sytuacji, w których na gruncie wcześniejszych ustaw karnych orzekano karę śmierci, zaś z drugiej strony kara ta powinna wpływać na ograniczenie stosowania dożywotniego pozbawienia wolności (por. J. Szumski (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks postępowania karnego..., s. 10). Jej orzekanie powinno być ograniczane do sprawców w znacznym stopniu zdemoralizowanych, wymagających długotrwałej izolacji.</p> <p>Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić w kontekście wskazanych wyżej okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących, iż brak jest przesłanek do wymierzenia wobec G. W. kary wyjątkowej, czyli 25 lat pozbawienia wolności.</p>
G. W.	2	1	<p>Jeśli chodzi o zasądzone zadośćuczynienie, na podstawie art. 46 § 1 k.k., to w pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że wnioski prokuratora i oskarżycielki posiłkowej N. K. (1) zostały złożone po terminie, albowiem już po zamknięciu przewodu sądowego (art. 49a k.p.k.),</p>



a zatem były one bezskuteczne.

W zaistniałej sytuacji sąd mógł jedynie z urzędu zasądzić zadośćuczynienie, co też uczynił, ale tylko w odniesieniu do małoletniego syna pokrzywdzonego O. N. (1) w wieku 16 lat, w kwocie 50.000 złotych. Wskazać należy, że zakres krzywdy został ustalony w trakcie postępowania sądowego, co dotyczy chociażby kontaktów syna z ojcem, obowiązku alimentacyjnego, czy też stanu psychicznego małoletniego syna po śmierci ojca M. K. (1).

Przy ustalaniu wysokości obowiązku zadośćuczynienia sąd uwzględnił zaangażowanie oskarżycielki posiłkowej N. K. (1), matki małoletniego O. N. (1). Sąd uznał, że zaistniała sytuacja w postaci śmierci M. K. (1) uzasadnia przyznanie małoletniemu synowi pokrzywdzonemu, O. N., kwotę 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą ze śmierci M. K. (1). Podnieść należy, że o taką kwotę na rzecz małoletniego O. N. (1) wnioskował prokurator i sąd uznał jej wysokość za adekwatną. Jednocześnie w ocenie sądu kwota wskazana przez oskarżycielkę

posiłkową w wysokości 200.000 złotych jest nieadekwatna i nieuzasadniona. Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia sąd miał na uwadze winę sprawcy, charakter i rozmiar krzywdy, czas trwania cierpień oraz sytuację pokrzywdzonego, w szczególności gdy na skutek czynu jego sytuacja osobista, zawodowa czy też majątkowa uległa pogorszeniu (por. wyrok SN z dnia 7 października 1998 roku, I CKN 418/98, LEX nr 1215980 oraz uzasadnienie postanowienia SN z dnia 10 października 2013 r., V KK 130/13, LEX nr 1402695).

Zdaniem sądu w przedmiotowej sprawie nie było podstaw do zasądzenia z urzędu zadośćuczynienia na rzecz innych osób, w tym pełnoletniego syna pokrzywdzonego D. W. (2), który nie składał takiego wniosku i w żaden sposób nie wskazał na zaistnienie po jego stronie krzywdy, nie było w tym zakresie żadnych ustaleń w rozpatrywanej sprawie. Zatem ewentualne roszczenia kompensacyjne innych osób mogą być dochodzone na drodze postępowania cywilnego.

<b>5.1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</b>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
G. W.	3	1	<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 607f k.p.k. sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 lipca 2020 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Okres ten obejmuje także okres faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania w związku z przekazaniem oskarżonego G. W. z Hiszpanii, który został zatrzymany na terenie tego kraju w dniu 8 lipca 2020 roku.</p>
<b>6. inne zagadnienia</b>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku</p>			

wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
-----	-----	
<b>7. Koszty procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	<p>O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zwalniając oskarżonego od poniesienia kosztów sądowych, w tym od opłaty, mając na uwadze jego sytuację osobistą, rodzinną i majątkową, albowiem ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Oskarżony od dnia 8 lipca 2020 roku jest pozbawiony wolności, nie jest zatrudniony, nie uzyskuje żadnego dochodu. Nie ma zatem możliwości uiszczenia tych należności. Nadto spoczywa na nim obowiązek zadośćuczynienia na rzecz małoletniego syna pokrzywdzonego O. N. (1).</p>	
<b>1Podpis</b>		